

Sv. Miklavž na Dravskem polju. Dne 23. septembra je med 1. in 2. uro ponoči izbruhnil požar pri posestniku Ivanu Temant, Rošnja št. 26. Zgorelo je gospodarsko poslopje. Ogenj je gotovo podtaknila zlobna roka, kar se tu pri nas često dogaja. Na kraj nesreče so prhiteli gasilci od Sv. Miklavža in od St. Janža. Gasilci od Sv. Miklavža so sami vlekli ročno brizgalno, katra tehtala 1400 kg, do sosednje vasi Loka. Tam se jih je usmilil posestnik Ivan Potočnik iz Loke, kateri je dal izmučenim gasilcem konje, da so lahko nadaljevali pot na pogorišče. Miklavžanom pomagamo na srca: bodite prijatelji gasilstva! Vsak jih lahko enkrat potrebuje, ker nesreča nikoli ne miruje! Torej: Na pomoč! — Gasilec.

Sv. Anton v Slov. gorah. Tukaj je tik pod hribom naše prijazne cerkvice mirno v Gospodu zaspal v svojem 23. letu vzoren mladenič Andrej Kapfer. Po svojih šolskih letih se je izučil za spretnega kolarja, pa božja previdnost ga je poklicala k vojakom. Ko je obbolel, so ga pripeljali domov, kjer mu je njegova ljubeča in skrbna mati zvesto stregla, saj je vedela, da kdor rad bolnikom streže, si rajski venec veže. Potrpežljivo je prenašal svoje bolečine skozi celih 16 tednov, saj si je med trnjen telesnih bolečin nabiral cvetke za svoj nebeški venec. Vsak mesec se je pokrepčal z angeljskim kruhom ter tako pokrepčal tudi s sv. popotnico v nedeljo dne 25. septembra odšel v boljšo domovino, ko ga še ni okužil hudobni in zapeljivi svet. Zapuстил je svoje drage domače in svoje tovariše, katerim iz svežega groba kliče: Glej tovariš, truplo moje, mlado še pa bo strohnelo, spomni se, da tudi tvoje kmalu bode odcvetelo! Bodi mu lahka zemljica!

Šetarova. Pred par leti se je izdala naredba, katera prepoveduje tujim posestnikom tukajšnjih travnikov, voziti in goniti živino po bližnjici čez zasebni most, ker smo se z bivšim lastnikom mostu nekaj spri. Pa poglejmo, kakšne ugodnosti nam je ta naredba prinesla! Od treh strani obdajajo tukajšnje

travnike tri večje vode (Pesnica, Globovnica in Velka), četrta stran pa meji na vaški pašnik; zato vodijo vse poti iz teh travnikov preko vašega pašnika. Ako pelje tuj voznik po bližnjici, vozi le malo po pašniku, ker se cesta kmalu odcepi na most. Če pa pelje skozi vas, kakor naredba zahteva, vozi po pašniku prav od enega konca do drugega, in se s tem povozí mnogo dobre paše, ker tukaj cesta ni strogo določena. Za tuje voznike ni v vaši primerne napajalnice, ker so vaški študenti v zaprtih dvoriščih, kjer nihče ne vidi rad tuje živine. Edino prosto napajalnice pa je na ostrem ovinku, kjer se z velikimi senenimi vozi zelo ovira promet, zlasti pa je nevarno, ker na tem križišču vedno drčijo avtomobili. Pri vožnji in posebno še sedaj, ko gonijo otroci na pašo, rada ubaja vaška živina s tuje skozi leso in odide v škodo. Tujim posestnikom pa se pot brez potrebe podaljša za polovico. Vse te neprilike bodo prenehale, ako vrnemo v jim posestnikom staro pot, ki so jo uporabljali že skoro 30 let.

Sv. Martina na Pohorju pri Slov. Bistrici. Dne 2. septembra dopoldne se je raznesla žalostna vest, da je preminul po kratki mučni bolezni g. Slavoj Dimnik, upravitelj banov. Dečjega doma v Mariboru in tajnik Počitniškega doma kraljice Marije v Šmartnem na Pohorju. Zapiplala je črna zastava na Gasilnem domu, ki je naznanjala smrt. Leta 1928 je pokojni pripeljal v Šmartno na Poh. westfalske otroke in v kratkem času se mu je kraj in pohorsko ljudstvo tako priljubilo, da se je leta 1929 na njegovo spodbudo ustanovil v tukajšnjem kraju Počitniški dom. Tukajšnje ljudstvo ga je zaradi njegove prijaznosti in gostoljubnosti zelo spoštovalo. Od kar je Počitniški dom kraljice Marije, je ta del Pohorja pridobil mnogo na tujem prometu. Še isti dan se je brala sv. maša-zadušnica v farni cerkvi sv. Martina, katero je opravil vlč. g. župnik Alojzij Zdošek. Blagi pokojnik naj mirno počiva v beli Ljubljani! — Kakor v drugih krajih, smo tudi mi proslavili 70letnico Anton Martin Slomškovne smrti. Na predvečer se je zvonilo njemu v čast v farni cerkvi, prihodnji dan je bila v cerkvi, ki je bila polna vernikov, slovesna služba božja, ki jo je opravil vlč. g. župnik. Imamo v naši fari leta 1853 rojenega starca

Antona Unterlehnerja, ki stanuje pri trgovcu g. Leopoldu Vorša. Starec je še čil in čvrst za delo. Birmal ga je leta 1861 rajni škof Anton Martin Slomšek.

Polenšak pri Ptuj. V enem mesecu se res veliko spremeni. V večnost odhajajo stari in mladi. Nebesa se pa tudi vesele novih angelčkov. V začetku meseca je umrla radi pljučnice Marjeta Korenjak iz Ilušaka, stara nad 80 let. Žrtev materinstva je postala 24 let stara Marija Kranjc iz Lasigovec. Tri leta omožena s pridnim možem zidarjem Janezom, je letos povila prvorojenca, Micko. V otroški postelji se je prehladila, pritisnila je pljučnica in 14 dni po porodu je bila mrlič. Kot pridno šiviljo jo je dičilo to, da ni hotela delati ženske obleke po »modernem«, ampak vedno po »starem«, rekoč: »Vem, da bom dajala o svojem delu račun tudi Bogu, zato jaz ne delam »moderno«. Da, takih šivilj bi nam mnogo trebalo. Draga Micka! Lahko si položila račun pred večnim sodnikom, zdaj počivaš v hladnem grobu na eni strani s staro Korenjakovo, na drugi s svojo hčerko, ki ti je sledila par dni pozneje, stara tri tedne. — Angelj smrti je poklical tudi nežna bitja in sicer poleg Kranjčeve Micke še 1 in pol leta starega Šumenjak Franca iz Preroda in polletnega Majcen Joška iz Bračlavec. Naj se le vesele med angelci. Žalujejo starše pa naj tolaži zavest, da angelci prosijo za nje. Vsem prizadetim hišam in rodbinam, ki so vse naročene na »Slovenskega Gospodarja«, naše sožalje! — Pogorelo je novo gospodarsko poslopje posestnika Turšak Alojzija v Polencih. Zgorelo, razven strešnega ogrodja in slame, ki je bila že spravljena pod streho, ni nič. Vse se je rešilo. Goveje živine ni imel. Baje je škoda križa z zavarovalnico. Nesrečnemu posestniku je tudi lani pogorelo gospodarsko poslopje s slamo krito, ravno tako tudi preša. Stanovanjska hiša se vsikdar radi nasprotnega vetra reši. Kako je ogenj nastal: na tem novem velikem poslopiju, ki si ga je lani postavil z velikimi žrtvami in se še zraven hudo zadolžil, še se danes ne ve. — Dobili smo tudi lepega pohlevnega dežja, ki namaka tako hudo vsled suše žejno zemljo. Sadja imamo v obilnosti, ki se pa radi denarne krize slabo prodaja. Ljudje s strahom gledajo v prihodnost. Kaj bo, ko bo trebalo plačati davke, ko pa še za

je dobila ime po kravi in tvori nekako veroizpoved muslimanov.

Na polovici hriba so dospeli do grobne omar. Pred njo je klečal postaran mož in je bil ves zatopljen v molitev. Mohamedan je bil, duhovnik in očitno modrijan. Prihod tujcev ga ni motil, njihove bližajoče se korake je preslišal. Vsaj Mohamed je bil tega prepričanja in radi tega se je glasno odkašljaj.

Ves prestrašen mu je podržal Omar roko pred usta in mu dal s prstom znamenje, da naj molči.

Čisto potihoma je stopila trojica par korakov nazaj in je opazovala sključeno postavo.

Mohameda je oplazovala nevolja, molčanja sploh ni prenašal. Obrnil se je k Omarju in mu pošepnil:

»Kedo je ta svetec? Nisem ga še nikdar videl!«

»Kaj . . . ?« je vprašal ves začuden Omar in odgovoril: »Jaz sem le pridigar in ga ne poznam natančneje. Sicer je pa slaven daleč naokrog. Čerovnik in čudodelnik je. Ima v svoji oblasti, da

dela dragocene kovine zlato in srebro iz nič. Ni mi znano njegovo ime, pač pa sem čul že večkrat o njegovih čudežih.«

Mohamedu so zaprle te besede sapo, ni znal odgovora, le na dolgo zategnjeni »Ooooh« je privrel iz njegovih od začudenja odprtih ust.

»Ako se zanimaš zanj«, je nadaljeval Omar, »potem . . . zakaj pa bi ne govoril z njim? Tebe je odlikoval Allah, si vendar duhovnik; midva sva pa le revna oznanjevalca prerokove besede.«

Počasi si je Mohamed le opomogel in zagrabil za nit pogovora.

»Ali je res tako? Ali je res tako?«

Od nestrpnosti je začel prestopati z ene noge na drugo, gotovo bi bil zmotil svetnika v molitvi, če bi ga ne bil zadržal Omar.

Mohamed je klepetal vse mogoče prav zmešano. Sam ni znal, kaj je pravzaprav blebetal, tako zelo ga je presunilo dejstvo, da je mož čudodelnik, ki zna delati zlato.

»Pst!« je posvaril Ali oba, »se je že zganil.«

(Dalje sledi.)

pač pa je pretrgala kačo. Takoj nato pa je iz skrivališča v bližini švignila proti materi druga kača in jo močno obgrizla. Mater so prepeljali takoj nato z že mrtvim sinčkom v bolnišnico.

Mož, ki duha smrt.

V Varšavi so delali poskuse z nekim možem, ki more v resnici z nosom izvahati, kdo od bolnikov bo umrl. Moža so peljali v različnih bolnicah k 200 nevarno bolnim in v štirih slučajih je mož napovedal smrt, ki je v resnici nastopila v teku 48 ur. Drugim težko bolnim pa je napovedal ozdravljenje in to je pravilno uganil.

==

najnujnejše, neobhodno potrebne reči ni denarja. Zima pa se nam naglo bliža...

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Dne 12. septembra je umrl Franc Fludernik, po domače Gros, star 79 let. Ni mu bilo dano dočakati prihodnjega leta, ko bi s svojo ženo obhajala zlato poroko. Rajni je bil globoko-veren mož, ki se je rad zanimal tudi za javno življenje. V času med vojno je bil predsednik našega izobraževalnega društva. Naj mu sveti večna luč! — V nedeljo dne 25. m. m. pa so zapeli naši zvonovi smrtno pesem Maksu Detmarju, po domače Bezočniku, ki je po daljšem bolehanju umrl v najlepši moški dobi, star 48 let. Kdo ga ni poznal tega, lahko rečemo moža molitve ter neustrašnega katoličana, ki se svojega verskega prepričanja nikdar in nikjer ni sramoval? Pač krasen zgled našim fantom in možem, ki so le prevečkrat v tem oziru bojazljivci! S kakšnim veseljem je v cerkvi ali pri procesijah molil naprej sv. rožni venec. Bil je tudi vnet tretjerednik, ki je skoraj vsako nedeljo pristopil k mizi Gospodovi. Upamo, da je za svoje bogoljubno življenje prejel bogato plačilo onkraj groba.

Šmarje pri Jelšah. Zdaj pa ne zdihujemo več po dežju. Saj nam je zadnji teden štiri dni prav izdatno in še preveč namakal, napolnil jame in cisterne in dobro založil tudi izvirke. Ker pa vsled tega v vinograde precej silil gniloba, so takoj po dežju oživele naše gorce in so eni spodbirali, drugi pa tudi že brali, in le malo jih bo čakalo na sv. Terezijo. Če bo topleje postalo in se nam bo zopet ljub solnce prijazno smejalo, bodo imeli ti slednji kapljico, kakor je mlajši rod menda ne pomni. Pravijo, da je bilo leta 1834 tako in nato se je še do nedavnega časa marsikateri, ki se ga je preveč nalezal, opravičeval s pesmijo: »Oj tega je firundrasišgar kriv, da sem se ga preveč napil!«

Cerovec pri Rogški Slatini. V ponedeljek dne 3. vinotoka je umrla v celjski bolnici Ana Krumpak, žena viničarja pri g. Žumru iz Celja. Imela je dolgotrajno bolezen (vodeniko) ter si iskala na mnogih krajih zdravja, sedaj že drugič v celjski bolnici, a bilo je vse prepozno. Svojo mučno bolezen je prenašala s potrpežljivo vdanostjo v božjo voljo. Bila je tudi vzor krščanske matere, ki se ni sramovala molitve ter je tudi bila zelo darežljiva. Zapušča šest nepreskrbljenih otrok, eden pa je samo en dan prej kakor ona odšel med nebeške krilatce in ji drugi dan prišel v nebesih nasproti. Zalujočemu možu in otrokom naše iskreno sožalje! Ti pa, predraga Anka, nikoli od sovaščanov pozabljenja, uživaj večno veselje tam, kjer ni trpljenja, ne skrbi. Na svidenje nad zvezdami!

Irje pri Rogški Slatini. Iz naše vasi se pa res kaj poredko oglasimo v »Slovenskem Gospodarju«. Vendar pa se nam je sedaj taka povica zgodila, da jo moramo sporočiti cenj. čitateljem »Slovenskega Gospodarja«. Zgubili smo iz naše vasi dobrega sosedo starega Blažeka. Pred kratkim nas je za vedno zapustil Blaž Plevčak, posestnik iz naše vasi. Star je že bil 75 let. Kljub starosti pa je prebivala v njegovem telesu vedno vesela mlada duša. Svojo dušo si je pomladil z nebeškim kruhom vsak prvi petek in prvo nedeljo v vsakem mesecu. Če mu je pa bilo kolikšaj mogoče, je to ponavljal še pogostje. K sv. maši je kaj rad hodil ne samo ob nedeljah in praznikih, marveč tudi ob delavnikih. Bil je vzgleden član Apostolstva mož in tretjega reda ter naročnik »Slovenskega Gospodarja«. Kljub svoji starosti je bil še vedno vesel in čil ter opravljal vsa težka kmečka dela. Teden pred smrtjo

pa ga je napadla huda črevesna bolezen, ki mu je pretrgala nit življenja. Dragi Blažek, kako nam je dolg čas po tebi! Tolažimo se s tem, ker vemo, da ti je tukaj med vsakim delom bila molitev na jeziku. Zato vemo, da boš tudi v nebesih za nas prosil pri Jezusu in Mariji, katera si tako pristrčno ljubil in pri katerih že tvoja duša uživa zaslužen nebeško plačilo. Posnemajmo njegove vzglede, zlasti njegovi sinovi, ne bo vam nikdar žal. Potolaži se neizmerno zalujoča njegova hčerka, saj vemo, da tvoj atek in naš dobri sosed sniva sladki nebeški sanj nad zvezdami in ko bomo tudi mi poklicani, nam bo vesel prihitel naproti s svojimi ljubljenci.

Gerečja vas. Dne 2. oktobra nam je tukajšnje prostovoljno gasilno društvo priredilo veliki praznik. Imeli smo blagoslovitev novega Gasilnega doma, ki je zelo krasno urejen. Blagoslovil nam ga je domači vlč. g. župnik V. Skuhala, ki nam je z njegovim v srce segajočim govorom orisal namen in potrebo gasilnega društva. Za njim je sledil govor šolskega upravitelja in načelnika hajdinskega gasilnega društva g. Ignacija Betja. Za tem nam je zapel moški zbor domačih fantov dve prav lepe pesmi. Le tako naprej, kličemo našemu mlademu gasilnemu društvu!

Pišec. Zopet nekaj posebnega. Ko se je neka družba vračala iz Globokega v Pišce preteklo nedeljo zvečer, so jo napadli neki nepridipravi. Vnel se je boj, ne boj — me-sarsko klanje, a brez krvi. Streljalo se je namreč na obeh straneh, a nikjer ni bil nikdo ranjen. Pač sreča v nesreči. Baje so hoteli nepridipravi poravnati stare račune z nekom, ki se je nahajal v družbi. Upamo pa, da jim bo oblast izbila iz glave veselje, napadati mirne ljudi, čeprav zvečer. — Toča. Dosedaj nam je nebo prizanašalo z njo, a te dni nam je je nekaj nasulo. Pretekli teden v torek so se naenkrat zbrali temni oblaki nad Pišecami, ki smo jih vsi s strahom opazovali. Pa smo se pomirili, ko se je iz njih ulil le pohleven dež. Toda ni pretekla ena ura, že so se zbrali drugi, še hujski oblaki nad nami. In sedaj je udarilo. Sedaj, ko so grozdne jagode že zrele, nas je nebo obiskalo s točo. Smo že zaslužili! Vendar prehude škode nam toča ni prizadela. Najbolj se njeno delo pač pozna na Veselem in Malem vrhu naše župnije. Ljudje pa hitijo sedaj z vso naglico trgati, da vsaj to, kar je ostalo, pravočasno pospravijo na varno. Sicer pa je toča bolj gospodarila, kakor slišimo, v Dobovi, Zdolah itd. Toda naša kapljica bo letos izborna. Saj že skoraj ni najti mošta, ki bi imel pod 20° sladkorja. Le kupcev bo treba!

Medija-Izlake. Gospodarska »griža« karno-če ponehati. Zlasti jo občutijo naši rudarji, ki morajo oskrbeti ob zelo pičlem zaslužku svoji družini obleko in obutev, ker je predurmi zima. — Tudi našo vas je obiskal »Slovenčev« aeroplan, ljudje so ga z velikim zanimanjem spremljali. — V ponedeljek dne 3. oktobra smo spremili na zadnji poti bivšega trgovca g. Lampreta Malija. Bodi mu zemljica lahka, preostali pa naše pristrčno sožalje!

Pri slabosti je naravna »Franz Josefova« grenčica prijetno učinkujoče domače zdravilo, ki znatno zmanjšuje telesne nadloge, ker se izkaže že v malih količinah koristno. V dopisih hvalijo zdravniki za ženske soglasno prav milo učinkujoč način »Franz Josefova« vode, ki je zlasti prikladen za nežno rast ženskega telesa. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in špecerijarskih trgovinah.

Čudovite najdbe na Kitajskem.

Na čudovite najdbe je naletela ekspedicija znanega raziskovalca Svena Hedina na Kitajskem. Našel je znamenite izkopine iz dobe znamenite kitajske vladavine Han, ki je v času kakih 200 let pred Kristusom usodno krmarila kitajsko cesarstvo. Tedaj se je ta ogromna država nahajala v boju za svoj obstanek. Tri leta so se Kitajci borili z napadajočimi sovražniki ter branili severozahodna vrata v svoje velike cesarstvo.

Tam je sedaj Sven Hedin s svojo ekspedicijo izkopal znamenite ostanke iz tiste junaške kitajske dobe. Mladi starinoslovec Folke Bergman, ki se nahaja v ekspediciji, je že leta 1930 in l. 1931 začel kopati v tistih krajih. Izkopal je doslej iz trdnjavskih ruševin silno mnogo spomenikov, ki so stari kakih 2000 let. Našel je med drugimi na tisoče ozkih lesenih palčic, na katerih so bili krajši ali daljši napisi. Ti napisi še niso razvozlani, vendar lahko rečemo, da so med najstarejšimi, doslej znanimi pismenimi kitajskimi spomeniki. Prvi so iz dobe prvega stoletja pred Kristusom. Večina jih ne obsega menda drugega, kakor osebne podatke o vojaki, ki so bili tam za posadko. Drugi pa bodo najbrže dali podučne podatke o delovanju in nahajanju Kitajcev, posebno pa kitajskih vajakov v tistih časih.

Bergman je izkopal dalje tudi mnogo lesenih posod, lončevine, dobro ohranjene puščice z bronastimi ostmi, železne sekire, železne nože in tudi zelo lep nož v usnjati nožnici. Kitajski krojač, ki je živel tam pred 2000 leti, je med drugimi stvarmi izgubil ali pustil nekje iz suknja narejen pisemski ovitek, v katerem je imel spravljene tudi šivanke. Sedaj po 2000 letih je to našel Bergman. Ker tedaj pisemskih ovitkov še niso lepili z gumijem, kakor to delamo dandanašnji, so pisma pečatili z nekako tvarino, narejeno iz mešanice brona, roževine in lesa. Iz teh pečatov bo mogoče razvideti tudi razvoj visoko stoječe kitajske umetnosti v izdelovanju pečatnikov, ki je bila brez dvoma predhodnica našega današnjega tiskarstva. Eden od najdenih pečatov (v premeru en in pol do 2 cm) nam kaže obliko male pisalne mize. V izkopanih papirnatih ovitkih so našli vdolbine, v katere naj bi prišel pečat. Velike vrednosti je najden pisalni čopič, ki so ga našli popolnoma dobro ohranjenega še z vsemi dlakami. To je doslej najstarejši znani pisalni čopič, ki je morda le poldrugo stoletje mlajši kakor pa čas, ko je živel kitajski general Meng-Tien, ki je zgradil znani kitajski veliki zid in poleg tega proti koncu 3. stoletja iznašel tudi pisalni čopič, najčudovitejše pisalno sredstvo vseh dob.

Iz Bergmanovih najdb je tudi razvidno, kakšne so bile kitajske knjige v času dinastije Han, ko Kitajci še niso poznali papirja. Dobro ohranjena knjiga, ki so jo našli iz tistih časov, nam to nazorno pojasnjuje. Že znane vrste